ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ JOSÉ LUÍS DA CRUZ VILAÇA της 10ης Δεκεμβρίου 1986 *

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Ο προσφεύγων Yves Bouteiller, υπάλληλος των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων από το 1959, ζητεί να ακυρωθεί η απόφαση της Επιτροπής, της 19ης Δεκεμβρίου 1984, με την οποία ο Jürgen Mensching διορίστηκε προϊστάμενος του τμήματος « Ενέργεια (εκτός άνθρακα), χημεία, γεωργικά προϊόντα και προϊόντα διατροφής » της γενικής διεύθυνσης « Ανταγωνισμός ».

Ο διορισμός αυτός έγινε μετά τη δημοσίευση, στις 26 Οκτωβρίου 1984, της ανακοίνωσης κενής θέσεως, COM/1421/84, για την οποία θέση υπέβαλαν υποψηφιότητα 19 υπάλληλοι, μεταξύ των οποίων ο προσφεύγων.

Αφού εξέτασε τις υποψηφιότητες αυτές, η συμβουλευτική επιτροπή διορισμών για τους βαθμούς Α 2 και Α 3 (« ομάδα Noël ») έκρινε, στις 17 Δεκεμβρίου 1984, ότι πέντε υποψηφιότητες, μεταξύ των οποίων περιλαμβανόταν και εκείνη του Mensching όχι όμως του προσφεύγοντος, έπρεπε να ληφθούν ιδιαίτερα υπόψη.

Στις 19 Δεκεμβρίου, η Επιτροπή εξέτασε τις υποψηφιότητες και αποφάσισε να διορίσει τον Mensching στη θέση του προϊσταμένου τμήματος.

Η απόφαση αυτή λήφθηκε σε χρόνο κατά τον οποίο δύο μέλη της Επιτροπής γαλλικής ιθαγένειας, οι Ortoli και Pisani, που είχαν παραιτηθεί, δεν συμμετείχαν πλέον στην Επιτροπή.

Το Συμβούλιο είχε αποφασίσει κατά τις συνεδριάσεις του της 6ης Νοεμβρίου και 11ης Δεκεμβρίου 1984 να μην αντικαταστήσει τα εν λόγω δύο μέλη της Επιτροπής, δεδομένου ότι η νέα Επιτροπή θα αναλάμβανε τα καθήκοντά της στις 5 Ιανουαρίου 1985.

Η διοικητική ένσταση και η προσφυγή ασκήθηκαν εμπροθέσμως, σύμφωνα με τα άρθρα 90 και 91 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων.

2. Θα αναλύσω τώρα τους διάφορους λόγους ακυρώσεως που επικαλείται ο προσφεύγων προς στήριξη της προσφυγής του.

Με τον πρώτο λόγο ακυρώσεως, τον οποίο επικαλείται με το εισαγωγικό δικόγραφο, ο προσφεύγων προβάλλει ότι κατά τη στιγμή που λήφθηκε η επίδικη απόφαση, η Επιτροπή δεν είχε έγκυρη σύσταση ενόψει των διατάξεων του άρθρου 10, παράγραφος 1, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης περί ιδρύσεως ενιαίου Συμβουλίου και ενιαίας Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Συνθήκη συγχωνεύσεως της 8ης Απριλίου 1965).

Το επιχείρημα αυτό δεν είναι αποφασιστικό.

Το άρθρο 12 της προαναφερθείσας Συνθήκης επιτρέπει στο Συμβούλιο να αποφασίσει να μην αντικαταστήσει τα μέλη της Επιτροπής των οποίων η θητεία λήγει κατά τη διάρκεια της θητείας της Επιτροπής. Όσον αφορά τους Ortoli και Pisani, το Συμβούλιο έλαβε την απόφαση αυτή λόγω της πολύ μικρής περιόδου που απέμενε μέχρι τη λήξη της θητείας τους.

* Μετάφραση από τα πορτογαλικά.

Εξάλλου, όπως προβάλλει η Επιτροπή με την απάντησή της, ο κανόνας του άρθρου 10 της Συνθήκης συγχωνεύσεως δεν μπορεί, αυτός καθεαυτός, να επηρεάσει τη λειτουργία της Επιτροπής ενόψει της γενικής αρχής της συνέχειας της δημόσιας υπηρεσίας.

Αυτό επιβεβαιώνεται σε άλλες περιπτώσεις ανώτερης βίας, όπως ο θάνατος μέλους της Επιτροπής που ήταν το μόνο μέλος με την εθνικότητα αυτή.

Εξάλλου, δεδομένου ότι δεν αμφισβητείται ότι η Επιτροπή είχε την « απαρτία » που επιβάλλει το άρθρο 17 της Συνθήκης συγχωνεύσεως ώστε να μπορεί να συνεδριάζει, πρέπει να συναχθεί το συμπέρασμα ότι η απόφαση διορισμού του Mensching είναι απρόσβλητη από την άποψη αρμοδιότητας της αρχής από την οποία εκδόθηκε.

Αυτό ακριβώς έκριναν η Επιτροπή και το Συμβούλιο με τις απαντήσεις τους στις γραπτές ερωτήσεις 1941 και 1942/84 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου καθόσον ανέφεραν ρητά και χωρίς επιφύλαξη ότι αφού η σύνθεση της Επιτροπής ήταν πάντοτε σύμφωνη με τους ισχύοντες κανόνες, μπορούσε να ασκεί πλήρως τα καθήκοντά της, δεδομένου ότι το κύρος των πράξεων που εκδόθηκαν κατά την επίδικη περίοδο ήταν αναμφισβήτητο.

Αυτό συνέβη με πολλούς άλλους διορισμούς και πράξεις διαφορετικής φύσεως που, όπως αναφέρθηκε στην επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Επιτροπή έλαβε κατά την εν λόγω περίοδο των δύο μηνών καθόσον κανένα επιχείρημα δεν είναι ικανό να στηρίξει την άποψη του προσφεύγοντος σύμφωνα με την οποία η εξουσία της Επιτροπής περιορίζεται στις επείγουσες περιπτώσεις στις οποίες οποιαδήποτε καθυστέρηση θα μπορούσε να βλάψει τα συμφέροντα της Κοινότητας.

Τέλος, ο προσφεύγων δέχθηκε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι η Επιτροπή είχε κανονική σύσταση και ότι μπορούσε, επομένως, να αποφασίζει εγκύρως.

Εξάλλου, ο προσφεύγων μετρίασε την αυτονομία του λόγου αυτού, αρχικά κατά την έγγραφη διαδικασία και εν συνεχεία, σαφώς κατά την προφορική διαδικασία, συνδέοντας το επιχείρημα ως προς την αντικανονικότητα της απόφασης με τον ισχυρισμό κατά τον οποίο η Επιτροπή ενήργησε με σπουδή ή βεβιασμένα, πράγμα που συνιστά κατάχρηση εξουσίας.

Έτσι, ο πρώτος λόγος που επικαλείται ο προσφεύγων εντάσσεται τελικά στον τέταρτο λόγο, γι' αυτό θα αναλύσω τις άλλες επόψεις του όταν θα εξετάσω τον τελευταίο αυτό λόγο.

Κατά τα λοιπά, τα άλλα επιχειρήματα του προσφεύγοντος τελικά ταυτίζονται ουσιαστικά με τον τελευταίο αυτό λόγο καθόσον όλα τα επιχειρήματα περιλαμβάνονται στην αιτίαση κατάχρηση εξουσίας που ο προσφεύγων προσάπτει στην Επιτροπή.

Πάντως, θα τα αναλύσω διαδοχικά κατά το μέρος που περιλαμβάνουν ειδικά και αυτοτελή επιχειρήματα.

2.1. Κατά τον προσφεύγοντα, η Επιτροπή διόρισε στην εν λόγω θέση υποψήφιο ο οποίος, αντίθετα από τον προσφεύγοντα, δεν είχε ούτε την πείρα ούτε τα προσόντα που απαιτούσε η ανακοίνωση κενής θέσεως.

Έτσι, η απόφαση αντιβαίνει προς το άρθρο 7, παράγραφος 1, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως που προβλέπει ότι κάθε υπάλληλος τοποθετείται « σε θέση της κατηγορίας ή του κλάδου του που αντιστοιχεί στο βαθμό του », « προς το συμφέρον και μόνο της υπηρεσίας και χωρίς να λαμβάνεται υπόψη η ιθαγένεια ».

Κατά τον προσφεύγοντα, ο λόγος αυτός είναι αυτοτελής, χωριστός από τον επόμενο λόγο που βασίζεται στο άρθρο 45, παράγραφος 1, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, που έχει εφαρμογή στις προαγωγές.

Πρέπει να γίνει δεκτό ότι, υπό τις περιστάσεις της προκειμένης υποθέσεως, είναι δύσκολο να αντληθεί από την παράβαση του άρθρου 7 αυτοτελής λόγος ακυρώσεως διαφορετικός από την κατάχρηση εξουσίας ή ξεχωριστό επιχείρημα από αυτό που αντλείται από το άρθρο 45, παράγραφος 1.

Πάντως, σε μια τέτοια περίπτωση, θα εξετάσω αν το επιχείρημα του προσφεύγοντος είναι βάσιμο.

Η Επιτροπή γλαφυρά αντικρούει την άποψη του προσφεύγοντος περιγράφοντας τη σταδιοδρομία του Mensching.

Μέλος του ιδιαιτέρου γραφείου του μέλους της Επιτροπής Haferkamp μεταξύ 1970 και 1975, βοηθός του γενικού διευθυντή ανταγωνισμού μεταξύ Αυγούστου 1975 και Απριλίου 1981, αναπληρωτής προϊστάμενος του ιδιαιτέρου γραφείου και εν συνεχεία προϊστάμενος του ιδιαιτέρου γραφείου του ίδιου μέλους της Επιτροπής, ο Mensching απέκτησε, εκτός της πανεπιστημιακής του καταρτίσεως, τις απαιτούμενες γνώσεις και την πείρα ώστε να συγκεντρώνει όλες τις προϋποθέσεις της ανακοίνωσης κενής θέσεως, τόσο ως προς τη φύση της υπό πλήρωση θέσεως όσο και ως προς τα προσόντα που απαιτούνταν ρητώς.

Πράγματι, οι αρμοδιότητές του ως βοηθού του γενικού διευθυντή ανταγωνισμού επεκτείνονταν σε όλες τις επόψεις της πολιτικής και του δικαίου του ανταγωνισμού εντός της Κοινότητας και τα καθήκοντα που άσκησε στο ιδιαίτερο γραφείο ενός μέλους της Επιτροπής, εκτός του ότι βεβαιώνουν την ικανότητά του ως προς τη διοίκηση του προσωπικού, τον υποχρέωναν να είναι σε επαφή και να παρακολουθεί όλες τις επόψεις της κοινοτικής δραστηριότητας, πέρα από ορισμένους ειδικούς τομείς, σύμφωνα με τις αρμοδιότητες των μελών της Επιτροπής και τη συλλογική φύση των ευθυνών της Επιτροπής, που υποχρεώνουν τα μέλη των ιδιαιτέρων γραφείων της Επιτροπής να συμμετέχουν στο σύνολο των δραστηριοτήτων του κοινοτικού οργάνου.

Εξάλλου, στο ιδιαίτερο γραφείο του Haferkamp, ο Mensching ήταν επιφορτισμένος επί τέσσερα σχεδόν έτη, ως αναπληρωτής προϊστάμενος, με την πολιτική του ανταγωνισμού (ΓΔ IV) και, κατά την Επιτροπή, οι εκθέσεις κρίσεως αναφέρουν τις δραστηριότητές του ως συμβούλου σε όλους τους τομείς της πολιτικής του ανταγωνισμού μεταξύ 1971 και 1981.

Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ο προσφεύγων επέμεινε ιδιαίτερα στο γεγονός ότι ο Mensching δεν είχε τα απαιτούμενα προσόντα, δηλαδή « γνώση ενός ή περισσοτέρων οικείων τομέων », και ότι η σταδιοδρομία του δεν του επέτρεπε να την αποκτήσει.

Δεν νομίζω ότι συμβαίνει κάτι τέτοιο.

Η ανακοίνωση κενής θέσεως δεν απαιτούσε γνώση *εις βάθος* (αντίθετα με ό,τι συνέβαινε με άλλες προϋποθέσεις), καθόσον απλή γνώση ενός ή περισσοτέρων τομέων που περιλαμβάνονται στη ΓΔ IV ήταν επαρκής.

Υπό τις προϋποθέσεις αυτές, νομίζω ότι η ΑΔΑ δεν κατέπεσε σε πλάνη — πολύ περισσότερο προφανή πλάνη — θεωρώντας ότι, αν ληφθούν υπόψη τα καθήκοντα που είχε ασκήσει, ο Mensching είχε αποκτήσει τις γνώσεις αυτές. Το αντίθετο θα κατέπλησσε για υπάλληλο για τον οποίο ο ίδιος ο προσφεύγων αναγνώρισε ότι είναι « άνθρωπος εξαιρετικά ικανός ».

Εξάλλου, η Επιτροπή παρατηρεί ότι οι εκθέσεις κρίσεως του Mensching ήταν εξαιρετικά επαινετικές καθόλη τη σταδιοδρομία του, πράγμα που αποδεικνύει την ικανότητά του και τα προσόντα του ως εξαιρετικού υπαλλήλου.

Είναι προφανές ότι, όπως δέχεται η Επιτροπή με το υπόμνημα αντικρούσεώς της, η φύση της σταδιοδρομίας του Bouteiller, υπαλλήλου της ΓΔ ανταγωνισμού από το 1959, επιτρέπει επίσης τη σκέψη ότι οι προϋποθέσεις της ανακοίνωσης κενής θέσεως συνέτρεχαν και στην περίπτωσή του.

Πάντως, πάντοτε κατά την Επιτροπή, οι εκθέσεις κρίσεως του προσφεύγοντος ήταν απόλυτα ευνοϊκές μόνο μεταξύ 1959 και 1978.

Υπό τις προϋποθέσεις αυτές, εναπόκειτο στην ΑΔΑ να κάνει χρήση της εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει κατά την εξέταση των ικανοτήτων των υποψηφίων να ασκήσουν νέα καθήκοντα προς το συμφέρον της υπηρεσίας.

Αυτό έπραξε στο πλαίσιο της γνώμης της συμβουλευτικής επιτροπής διορισμών η οποία είχε επιλέξει, μεταξύ όλων αυτών που είχαν υποβάλει υποψηφιότητα, πέντε υποψηφίους διαφορετικής ιθαγένειας που έκρινε ως τους ικανότερους για να ασκήσουν τα εν λόγω καθήκοντα. Μεταξύ των υποψηφίων αυτών περιλαμβανόταν ο Mensching, όχι όμως ο προσφεύγων.

Όμως, όπως επανειλημμένως έκρινε το Δικαστήριο, « η εκτίμηση των ικανοτήτων ενός υπαλλήλου ανήκει στην αρμοδιότητα της διοίκησης » [1], καθόσον « για να σταθμίσει το συμφέρον της υπηρεσίας, καθώς και τα προσόντα που πρέπει να ληφθούν υπόψη στο πλαίσιο αποφάσεως προαγωγής (...), η ΑΔΑ διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως » [2].

1 — Απόφαση της 27ης Ιουνίου 1973 στην υπόθεση 35/72, Kley κατά Επιτροπής, Rec. 1973, σ. 690, σκέψη 29.

2 — Βλέπε για παράδειγμα την απόφαση της 30ής Οκτωβρίου 1974 στην υπόθεση 188/73, Glassi κατά Συμβουλίου, Rec. 1974, σ. 1109, σκέψη 26· απόφαση της 3ης Δεκεμβρίου 1981 στην υπόθεση 280/80, Bakke-D'Aloya κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1981, σ. 2887 και επ., ειδικότερα σ. 2898, σκέψη 10· απόφαση της 21ης Απριλίου 1983 στην υπόθεση 282/81, Ragusa κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 1245 και επ., ειδικότερα σσ. 1256 και 1257, σκέψεις 9 και 13· απόφαση της 14ης Ιουλίου 1983 στην υπόθεση 176/82, Nebe κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 2475 και επ., ειδικότερα σ. 2486, σκέψη 18· απόφαση της 23ης Οκτωβρίου 1986 στην υπόθεση 26/85, Vaysse κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 3131, σκέψεις 26 και 27.

Στον τομέα αυτό, ο έλεγχος του Δικαστηρίου πρέπει « να περιορίζεται στην εξέταση του ζητήματος αν, ενόψει των τρόπων και των μέσων που είναι δυνατό να οδήγησαν τη διοίκηση στην εκτίμησή της, η τελευταία ενήργησε εντός λογικών ορίων και δεν έκανε χρήση της εξουσίας της κατά τρόπο προφανώς πεπλανημένο ».

« Ειδικότερα, το Δικαστήριο δεν μπορεί να υποκαταστήσει, όσον αφορά την εκτίμηση των ουσιαστικών και τυπικών προσόντων των υποψηφίων, την ΑΔΑ, εφόσον κανένα στοιχείο από το φάκελο της δικογραφίας δεν επιτρέπει τον ισχυρισμό ότι εκτιμώντας τα ουσιαστικά και τυπικά προσόντα των υποψηφίων, η ΑΔΑ υπέπεσε σε προφανή πλάνη » [3].

Αυτό συμβαίνει εν προκειμένω. Δεν αποδείχτηκε ότι προάγοντας τον Mensching και όχι τον Bouteiller ή οποιονδήποτε άλλο υποψήφιο η ΑΔΑ υπερέβη τα όρια της ευρείας εξουσίας εκτιμήσεως που το Δικαστήριο της αναγνωρίζει ή προέβη σε προφανώς πεπλανημένη εκτίμηση των τυπικών προσόντων υποψηφίων.

Εξάλλου, το Δικαστήριο έκρινε ότι η ΑΔΑ δεν « υποχρεούται να αιτιολογήσει τις αποφάσεις προαγωγής έναντι των υποψηφίων που δεν έχουν προαχθεί καθόσον μια τέτοια αιτιολογία εμπεριέχει τον κίνδυνο να είναι βλαπτική γι' αυτούς ή τουλάχιστον για μερικούς από αυτούς » [4].

Είναι σαφές ότι, όπως επίσης έκρινε το Δικαστήριο [5], άσκηση των εξουσιών της ΑΔΑ προϋποθέτει « ακριβή εξέταση των φακέλων και συνειδητή τήρηση των προϋποθέσεων που περιλαμβάνονται στην ανακοίνωση κενής θέσεως ».

Όμως, από τα προηγούμενα προκύπτει ότι για το διορισμό του Mensching, λαμβάνοντας υπόψη τον ατομικό του φάκελο, τηρήθηκαν

3 — Βλέπε απόφαση της 21ης Απριλίου 1983 στην υπόθεση 282/81, Ragusa κατά Επιτροπής, που παρατέθηκε ήδη, περίληψη και σκέψη 13.

4 — Βλέπε την προαναφερθείσα απόφαση Grassi, σκέψη 12.

5 — Βλέπε την προαναφερθείσα απόφαση Grassi.

πλήρως οι προϋποθέσεις που καθορίστηκαν με την ανακοίνωση κενής θέσεως.

Κατά την άποψή μου επομένως, ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί.

2.2. Κατά τον προφεύγοντα, η Επιτροπή δεν προέβη στη συγκριτική εξέταση των προσόντων των υποψηφίων και των εκθέσεων που καταρτίστηκαν γι' αυτούς, παραβαίνοντας έτσι τις διατάξεις του άρθρου 45 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως.

Οι υποψηφιότητες δεν είχαν εξεταστεί από την ίδια την Επιτροπή, η οποία βασίστηκε μόνο στην εξακρίβωση που έγινε από τη γενική διεύθυνση προσωπικού και διοικήσεως και στη γνώμη της συμβουλευτικής επιτροπής διορισμών στους βαθμούς Α 2 και Α 3.

Όμως, από τη συνεδρίαση της Επιτροπής της 19ης Δεκεμβρίου 1984 προκύπτει ότι:

α) οι υποψηφιότητες των ενδιαφερομένων διανεμήθηκαν με το έγγραφο PERS (84) 204·

β) επαληθεύθηκαν από τη γενική διεύθυνση προσωπικού, με τα δικαιολογητικά έγγραφα που περιλαμβάνονταν στον ατομικό φάκελο των ενδιαφερομένων·

γ) η συμβουλευτική επιτροπή διορισμών διατύπωσε τη γνώμη της στις 17 Δεκεμβρίου 1984 και η Επιτροπή έλαβε γνώση αυτής της γνώμης. Η γνώμη διατυπώθηκε βάσει εξετάσεως της υποψιότητας κάθε υπαλλήλου και του ατομικού του φακέλου και κατόπιν ακροάσεως από την προαναφερθείσα επιτροπή του γενικού διευθυντή ανταγωνισμού, του οποίου η άποψη λήφθηκε υπόψη·

δ) η Επιτροπή προέβη σε συγκριτική εξέταση των προσόντων των υποψηφίων λαμβάνοντας υπόψη τα χαρακτηριστικά της υπό πλήρωση θέσεως και εξέτασε τις εκθέσεις κρίσεως που αφορούν την ικανότητα, την απόδοση και τη συμπεριφορά στην υπηρεσία κάθε υποψηφίου.

Τίποτε δεν επιτρέπει να υποτεθεί ότι τα πράγματα δεν συνέβησαν έτσι και, εν πάση περιπτώσει, ο προσφεύγων δεν προσκόμισε την απόδειξη περί του αντιθέτου, δηλαδή ότι η Επιτροπή δεν προέβη πράγματι στη συγκριτική εξέταση των προσόντων των υποψηφίων.

Πρέπει να προστεθεί ότι, όπως έκρινε το Δικαστήριο με την απόφαση της 1ης Ιουλίου 1976 [6] στην υπόθεση 62/75, αποφαινόμενο επί των προαγωγών, η ΑΔΑ έχει « την εξουσία δυνάμει του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως να επιλέγει βάσει συγκριτικής εξετάσεως των προσόντων των υποψηφίων η οποία γίνεται με τη μέθοδο που η Επιτροπή κρίνει καταλληλότερη, καθώς και των εκθέσεών τους κρίσεως ». Σχετικά, τα στοιχεία εκτιμήσεως είναι πολλαπλά, καθόσον περιλαμβάνουν τα αποκτηθέντα διπλώματα, την ικανότητα και την απόδοση στην εργασία, καθώς και το γενικό επίπεδο των υπηρεσιών που προσέφεραν κατά την εκτέλεση των καθηκόντων τους [7].

Αφού προβεί στη συγκριτική αυτή εξέταση — και όπως ήδη έκρινε το Δικαστήριο [8] — « όταν ένας υποψήφιος συγκεντρώνει όλες τις προϋποθέσεις της ανακοινώσεως κενής θέσεως, η ΑΔΑ δύναται να τον προτιμήσει από άλλο υποψήφιο εξίσου άξιο για λόγους αναγομένους στο συμφέρον της υπηρεσίας, χωρίς ο διορισμός αυτός να συνιστά κατάχρηση εξουσίας ».

Τέλος, οφείλω επίσης να υπογραμμίσω εν προκειμένω την ευρεία εξουσία εκτιμήσεως που διαθέτουν τα κοινοτικά όργανα στο πλαίσιο

6 — Απόφαση της 1ης Ιουλίου 1976 στην υπόθεση 62/75, De Wind κατά Επιτροπής, Rec. 1976, σ. 1167, ειδικότερα στη σ. 1176, σκέψη 17.

7 — Βλέπε για παράδειγμα την απόφαση της 17ης Μαρτίου 1983 στην υπόθεση 280/81, Hoffmann κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 889 και επ., ειδικότερα σ. 901, σκέψη 9· απόφαση της 24ης Μαρτίου 1983 στην υπόθεση 298/81, Colussi κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1983, σ. 1131 και επ., ειδικότερα σ. 1142, σκέψη 22· απόφαση της 14ης Ιουλίου 1983 στην υπόθεση 9/82, Ohrgaard και Delvaux κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 2379 και επ., ειδικότερα σ. 2390, σκέψη 17.

8 — Βλέπε για παράδειγμα απόφαση της 17ης Δεκεμβρίου 1981 στην υπόθεση 151/80, De Hoe κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 3161, ειδικότερα στη σ. 3175, σκέψη 16.

των αποφάσεων προαγωγής που λαμβάνονται δυνάμει του άρθρου 45 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, όπως επιβεβαιώνεται από την ήδη παρατεθείσα νομολογία όσον αφορά το δεύτερο λόγο, χωρίς το Δικαστήριο να μπορεί να υποκαταστήσει την ΑΔΑ στην εκτίμηση των ουσιαστικών και τυπικών προσόντων των υποψηφίων, εκτός προφανούς πλάνης [9].

Όμως, και από την άποψη της συγκριτικής εξετάσεως των υποψηφιοτήτων, πρέπει να συναχθεί το συμπέρασμα ότι από τη δικογραφία δεν προκύπτει ότι η ΑΔΑ διέπραξε κατάχρηση εξουσίας ούτε ότι έσφαλε στην εκτίμησή της, ώστε να δικαιολογείται επιβολή κυρώσεως από το Δικαστήριο.

Με την ανταπάντησή του, ο προσφεύγων εκφράζει ακόμη αμφιβολίες όσον αφορά την κανονική σύνθεση και τη λειτουργία της συμβουλευτικής επιτροπής διορισμών στους βαθμούς Α 2 και Α 3· ιδίως, θεωρεί ότι δεν είχε τη δυνατότητα να προσδιορίσει αν τηρήθηκε η τυπική νομιμότητα και διερωτάται αν η προαναφερθείσα επιτροπή τήρησε ή όχι το άρθρο 45, παράγραφος 1, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, « που παρέχει στην ΑΔΑ, και μόνο σ' αυτή, την αρμοδιότητα να αποφασίζει για τις προαγωγές ».

Πρέπει σχετικά να υπομνηστεί ότι η συμβουλευτική επιτροπή διορισμών δημιουργήθηκε με την απόφαση της 23ης Ιουλίου 1980, με την οποία καθορίστηκε η σύνθεσή της, η λειτουργία της και οι εξουσίες της.

Από το κείμενο της απόφασης αυτής προκύπτει ότι πρόκειται για όργανο που έχει συμβουλευτικές αρμοδιότητες, συγκείμενο από μέλη τα οποία διορίζονται ονομαστικώς και έχει ως σκοπό να επικουρεί την Επιτροπή στην άσκηση των καθηκόντων της ως ΑΔΑ για τους υπαλλήλους βαθμών Α 2 και Α 3 και στερείται κάθε εξουσίας για λήψη αποφάσεων.

Όπως ήδη έκρινε το Δικαστήριο με την απόφαση Vaysse [10], « οι αποφάσεις για προαγωγές, μεταθέσεις και μετατάξεις εμπίπτουν στην αποκλειστική ευθύνη της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής. Κατά συνέπεια, αν η εν λόγω αρχή, με δική της πρωτοβουλία και χωρίς να της το επιβάλλει ο κανονισμός υπηρεσιακής καταστάσεως, κατά το στάδιο προπαρασκευής ορισμένων της αποφάσεων, παρεμβάλλει ένα συμβουλευτικό όργανο όπως είναι η " ομάδα Noël " είναι ελεύθερη να ρυθμίζει κατά βούληση τη σύνθεση και τις ευθύνες του οργάνου αυτού ».

Όσον αφορά το επιχείρημα που ο προσφεύγων συνάγει από το γεγονός ότι η Επιτροπή δήλωσε με την απάντησή της ότι αγνοούσε το υπηρεσιακό σημείωμα της 1ης Οκτωβρίου 1984 με το οποίο ο προσφεύγων επιφορτίστηκε με την άσκηση προσωρινών καθηκόντων προϊσταμένου τμήματος, η Επιτροπή εξήγησε επαρκώς ότι δεν επρόκειτο για άσκηση προσωρινών καθηκόντων κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως — πράγμα που θα απαιτούσε απόφαση της ΑΔΑ, που πρέπει να καταχωρίζεται στον ατομικό φάκελο δυνάμει του άρθρου 26 —, αλλά απλώς για προσωρινή αντικατάσταση του προϊσταμένου του τμήματος, υπό την ιδιότητα του αρχαιότερου υπαλλήλου με τον υψηλότερο βαθμό, μέχρις ότου διοριστεί ο μέλλων κάτοχος της θέσης. Επομένως επρόκειτο για μέτρο εσωτερικής οργανώσεως των υπηρεσιών της ΓΔ IV που εφαρμόζεται καταρχήν αυτόματα δυνάμει του άρθρου 26 του εσωτερικού κανονισμού της Επιτροπής, χωρίς η Επιτροπή να οφείλει κατ' ανάγκη να λάβει γνώση. Η άσκηση των εν λόγω καθηκόντων για περισσότερο από δύο μήνες δεν υποχρεώνει καθόλου την Επιτροπή να μεταβάλει κατ' ανάγκη την κρίση της ως προς τα προσόντα των υποψηφίων.

9 — Βλέπε την προαναφερθείσα απόφαση Ragusa.

10 — Που αναφέρθηκε παραπάνω, σκέψη 15.

Τέλος, θεωρώ ότι ο προσφεύγων δεν μπορεί να προσάπτει στην Επιτροπή ότι η επίδικη προαγωγή έγινε στις 19 Φεβρουαρίου 1985, ημερομηνία κατά την οποία η Επιτροπή δεν είχε στη διάθεσή της τις πλέον πρόσφατες εκθέσεις κρίσεως (η έκθεση κρίσεως του προσφεύγοντος για τα έτη 1983 μέχρι 1985 καταρτίστηκε το Φεβρουάριο του 1986).

Σύμφωνα με τα στοιχεία που παρέχει η Επιτροπή, η τελευταία είχε στη διάθεσή της κατά το χρόνο του διορισμού — όσον αφορά τόσο τον προσφεύγοντα όσο και τον Mensching — τις τελευταίες εκθέσεις κρίσεως των δύο αυτών υπαλλήλων και οι οποίες καταρτίστηκαν το 1984 για τα έτη 1981 μέχρι 1983. Εξάλλου, η έκθεση κρίσεως του προσφεύγοντος για τα έτη 1983 μέχρι 1985 περιορίστηκε στο να επιβεβαιώσει την προηγούμενη έκθεση.

Για όλους αυτούς τους λόγους, συνάγεται επομένως το συμπέρασμα ότι ούτε αυτός ο λόγος ακυρώσεως που επικαλείται ο προσφεύγων μπορεί να γίνει δεκτός.

2.3. Προς στήριξη της προσφυγής του ο προσφεύγων επικαλείται έναν τελευταίο λόγο του οποίου, όπως έχω ήδη παρατηρήσει, όλοι οι άλλοι αποτελούν κατά κάποιο τρόπο αναπόσπαστο τμήμα. Κατά τον προσφεύγοντα, η Επιτροπή διέπραξε κατάχρηση εξουσίας (και/ή κατάχρηση της διαδικασίας) ώστε να προτιμηθεί συνεργάτης ενός μέλους της Επιτροπής σε σχέση με υπάλληλο ο οποίος είχε κανονική σταδιοδρομία.

Θα εξετάσω μόνο τα επιχειρήματα του προσφεύγοντος που δεν έχω ακόμη αναλύσει ούτε θεώρησα ως αβάσιμα.

Ο προσφεύγων αντλεί επιχείρημα από την εξαιρετική σπουδή με την οποία, κατά την άποψή του, η Επιτροπή αποφάσισε να διορίσει τον Mensching. Ισχυρίζεται ότι το γεγονός αυτό, εντασσόμενο σε ένα σύνολο ενδείξεων που αρκούν για να αποδειχθεί η κατάχρηση εξουσίας, προκύπτει από το ότι η απόφαση διορισμού του Mensching είχε ληφθεί προηγουμένως.

Τα στοιχεία όμως του φακέλου δεν μου επιτρέπουν να συναγάγω παρόμοιο συμπέρασμα.

Η Επιτροπή υπογράμμισε στην προφορική διαδικασία, χωρίς να αντικρουστεί από τον προσφεύγοντα, ότι η κανονική προθεσμία μεταξύ της αποστολής των υποψηφιοτήτων και της απόφασης της Επιτροπής είναι δύο μέχρι τρεις εβδομάδες. Στην παρούσα όμως υπόθεση, παρήλθε σχεδόν ένας μήνας, πράγμα που τοποθετεί τη διαδικασία στο πλαίσιο μιας κανονικής εξελίξεως, και αφαιρεί κάθε αξιοπιστία από το επιχείρημα που αντλείται από τη βιασύνη ή τη σπουδή του κοινοτικού οργάνου.

Εξάλλου, η εν λόγω θέση δημιουργήθηκε πρόσφατα και δεν προκαλεί έκπληξη το ότι, μετά τη δημιουργία της, επιδείχθηκε φροντίδα πληρώσεώς της.

Με την ανταπάντησή του, ο προσφεύγων επικαλέστηκε την ενδεχόμενη βούληση να ευνοηθεί υπάλληλος γερμανικής ιθαγένειας, στο πλαίσιο των εσωτερικών ισορροπιών που η Επιτροπή επιθυμούσε να διατηρήσει. Αυτό ειδικότερα αποδεικνύεται από την ύπαρξη της ενιαίας συμβουλευτικής επιτροπής για τους βαθμούς Α 2 και Α 3.

Η Επιτροπή εξήγησε ότι αυτό απέρρεε από το γεγονός ότι η ΑΔΑ, δηλαδή η Επιτροπή, ήταν η ίδια για τους δύο βαθμούς και, εξάλλου, οι υπάλληλοι γερμανικής ιθαγένειας υπερεκπροσωπούνται στη ΓΔ IV, πράγμα που αφαιρεί κάθε αξιοπιστία από το επιχείρημα ως προς την ισορροπία.

Εξάλλου, κατά την προφορική διαδικασία ο προσφεύγων επεδίωξε να μετριάσει σημαντικά την εμβέλεια του επιχειρήματος αυτού υποστηρίζοντας τελικά ότι η ιθαγένεια του Mensching ήταν αλυσιτελής προς στήριξη της προσφυγής του.

Εξάλλου, ο προσφεύγων δέχτηκε επίσης κατά την προφορική διαδικασία ότι, τελικά, η ιθαγένεια των παραιτηθέντων επιτρόπων δεν ήταν

αποφασιστική για την επιχειρηματολογία του και ότι η ανεξαρτησία των μελών της Επιτροπής δεν ετίθετο υπό αμφισβήτηση.

Το επιχείρημα που αντλείται από την ενδεχόμενη δυσμενή διάκριση λόγω ιθαγένειας πρέπει επομένως να απορριφθεί.

Προς στήριξη του επιχειρήματος που αντλεί από το γεγονός ότι ο Mensching ήταν μέλος ιδιαιτέρου γραφείου ενός επιτρόπου, ο προσφεύγων επικαλείται ακόμη ορισμένες περιστάσεις γενικού χαρακτήρα: τη δήθεν επαναφορά των μελών των ιδιαιτέρων γραφείων των επιτρόπων ως « αλεξιπτωτιστών », τη θέση που έλαβαν ορισμένες συνδικαλιστικές οργανώσεις και τις σχετικές ερωτήσεις που υπέβαλε ένας βουλευτής του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

Η Επιτροπή αμφισβητεί το επιχείρημα αυτό βασιζόμενη στην απάντηση στις ερωτήσεις του εν λόγω βουλευτή, η οποία απάντηση αναφέρει τον ακριβή συσχετισμό μεταξύ των προαγωγών των υπαλλήλων των ιδιαιτέρων γραφείων και του συνόλου των προαγωγών που έγιναν κατά το δεύτερο εξάμηνο του 1984.

Εξάλλου, κατά την Επιτροπή, η θέση που έλαβαν οι συνδικαλιστικές οργανώσεις απέβλεπε στην πρόληψη καταχρήσεων στο θέμα επανεντάξεως πρώην μελών των ιδιαιτέρων γραφείων, ειδικότερα όσον αφορά τους έκτακτους υπαλλήλους, και τη διοργάνωση ατομικών διαγωνισμών· παρόμοιες καταστάσεις δεν αφορούν τον Mensching, που είναι μόνιμος υπάλληλος της Επιτροπής από την 1η Οκτωβρίου 1973.

Τα επιχειρήματα του προσφεύγοντος βασίζονται επομένως σε σκέψεις γενικού χαρακτήρα, που εκκινούν από περιστατικά ξένα προς την υπόθεση και, κατά την άποψή μου, δεν είναι ικανά να θεμελιώσουν τον ισχυρισμό ως προς την κατάχρηση εξουσίας.

Όπως έκρινε το Δικαστήριο [11], « μια απόφαση είναι πλημμελής λόγω καταχρήσεως εξουσίας όταν βάσει αντικειμενικών, ουσιωδών και συγκλινουσών ενδείξεων παρίσταται εκδοθείσα για την επίτευξη σκοπών ξένων προς αυτούς που επικαλείται ».

Επομένως, από τα προηγούμενα προκύπτει ότι ο προσφεύγων δεν απέδειξε επαρκώς ότι η Επιτροπή έκανε καταχρηστική χρήση της διακριτικής της εξουσίας ενεργώντας σε συνάρτηση με παράνομους σκοπούς ή διαπράττοντας προφανή πλάνη.

Για το λόγο αυτόν, νομίζω ότι δεν πρέπει να γίνει δεκτό το επιχείρημα του προσφεύγοντος ως προς τη φερόμενη κατάχρηση εξουσίας που καθιστά πλημμελή την απόφαση της Επιτροπής.

3. Υπό τις περιστάσεις αυτές, δεδομένου ότι κανένας από τους λόγους που προέβαλε ο προσφεύγων δεν μπορεί να γίνει δεκτός, θεωρώ ότι η παρούσα προσφυγή δεν στηρίζεται σε κανένα αποδεικτικό στοιχείο, και κάθε διάδικος πρέπει να φέρει τα δικαστικά του έξοδα σύμφωνα με το άρθρο 70 του κανονισμού διαδικασίας.

11 — Βλέπε για παράδειγμα την απόφαση της 21ης Ιουνίου 1984 στην υπόθεση 69/83, Lux κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1984, σ. 2447 και επ., ειδικότερα σ. 2465, σκέψη 30.